

Arrest

nr. 238 242 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019 waarbij een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER loco advocaat F. GELEYN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, diende op 18 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in, in België.

De verzoekende partij heeft de vluchtelingenstatus verkregen in Griekenland en is in het bezit van een geldige verblijfskaart voor Griekenland.

Op 11 december 2019 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 11 december 2019 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U werd geboren op 8 april 1992 in Syrië, meer bepaald in Damascus, in de Yarmouk-wijk. U heeft de Syrische nationaliteit. U verhuisde vlak na uw geboorte naar de At-Tadamon wijk in Damascus. U ging naar school tot het 6de leerjaar. Eind 2012 moest u omwille van de escalatie van de burgeroorlog, vluchten naar de Yarmouk-wijk. Enkele weken later stuurde uw vader u en één van uw broers naar Raqqa. Daar woonde een oom langs vaderzijde. Uw vader dacht dat jullie daar veiliger zouden zijn. Omwille van de ziekte van uw mama keerde u in 2013 vanuit Raqqa terug naar Yarmouk. Ondertussen vernam u dat uw vader was gearresteerd door het regime en dat uw broer K.(...) zou zijn gesneuveld tijdens een bombardement. In de jaren die volgden bleef u met uw familie in Yarmouk. Zo ook tijdens de belegering. Uw familie slaagde erin om eind 2014 soldaten aan de checkpoints om te kopen waardoor u, uw moeder, broer A.(...) en zus M.(...) Yarmouk konden verlaten. Jullie vluchtten naar familie die woonachtig waren in Sahnaya op het platteland van Damascus. Daar verbleven jullie gedurende een langere periode. Halverwege 2015 reisde u andermaal naar Raqqa, naar uw oom om aldaar op uw broers Md.(...) en Y.(...) te wachten teneinde samen door te reizen naar Turkije. In Turkije wachtte u 6 maanden alvorens de oversteek te maken. Omstreeks 2 juni 2016 reisde u samen met uw zus F.(...) en broer A.(...) naar Griekenland. Uw moeder en zus M.(...) volgden later omdat er onvoldoende financiële middelen voorhanden waren. U kwam aan op het eiland Chios. U verbleef gedurende 6 maanden op het eiland en woonde er in het opvangcentrum genaamd Viar. Omwille van uw slechte psychologische toestand, kreeg u, samen met uw familie, uw moeder en zus M.(...) inclusief, die inmiddels ook op het eiland waren toegekomen, de toestemming om het eiland te verlaten. UNHCR organiseerde uw opvang in Athene, in de regio Zagrafa. Op 28 december 2016 werd u de vluchtelingenstatus toegekend. Op 1 maart 2019 kreeg u van UNHCR een schrijven waarin zij u en uw familie lieten verstaan, dat u tegen het einde van de maand maart 2019 de woning waarin u verbleef, moest verlaten. In diezelfde periode leerde u uw huidige echtgenoot kennen, M. M. A.(...) (CG X en OV X). U woonde nog tot eind van de maand maart 2019 in de woning te Zagrafa. Vervolgens vond u samen met uw man en zijn kinderen, onderdak bij verschillende vrienden. Gezien de slechte levensomstandigheden in Griekenland alsook het gebrek aan ondersteuning van de autoriteiten, besloten u en uw echtgenoot Griekenland te verlaten. Met behulp van een smokkelaar slaagden jullie erin om naar België te reizen. Op 18 juni 2019 diende u in België een verzoek in om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: een origineel Syrisch paspoort en identiteitskaart alsook een brief van UNCHR ivm. het recht op opvang dd. 1 maart 2019 en tenslotte een originele religieuze huwelijksakte opgemaakt te Griekenland dd. 10 april 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u op 28 december 2018 in Griekenland internationale bescherming kreeg, nl. u verkreeg er de vluchtelingenstatus (info “Hellenic Republic, Ministry of Migration Policy-Asylum Service”, dd. 4.11.2019).

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u door het bekomen van uw verblijfstitel op uzelf bent aangewezen, nl. dat er geen mogelijkheid is tot ondersteuning van de Griekse autoriteiten (CGVS I, p.15). Daarnaast haalt u aan dat u slachtoffer bent geworden van racistische incidenten in Griekenland en beweert u dat u daarbij niet op bescherming kon rekenen van de Griekse politie (CGVS I, p. 15).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende levensomstandigheden aan in Griekenland. U hekelt de toegang tot huisvesting en werk, scholing, gezondheidszorg alsook de gebrekkige ondersteuning van de Griekse autoriteiten (CGVS I, p. 10-15 , Zie vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ, punt 5). In dit verband dient vooreerst te worden aangestipt dat u verklaarde 6 maanden na uw aankomst in Chios een eigen woning toegewezen te hebben gekregen in Athene omwille van uw psychologische toestand (NGO) (CGVS I, p. 10). Omstreeks dezelfde periode werd u de vluchtelingenstatus toegekend. U gaf vervolgens aan na de toekenning van het vluchtelingenstatuut, nl. tot eind maart 2019, in betreffende woning te hebben gewoond. Bovendien kreeg u gedurende deze periode bovenop uw huisvesting, een leefloon van 150€ per maand (CGVS I, p. 12).

Zondermeer vooropstellen dat u geen ondersteuning heeft gekregen in Griekenland van de autoriteiten noch van NGO's, strookt bijgevolg niet met uw verklaringen als dusdanig.

U beweerde geen medische hulp te hebben gekregen in Griekenland. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u reeds op het eiland Chios toegang had tot psychologische bijstand. U stelde tevens voorop dat u omwille van uw psychologische bijstand, naar het vasteland mocht verhuizen en er een woning kreeg toegewezen. Na uw erkenning woonde u nog ruim 15 maanden in deze woning (CGVS , p. 11). Ook in Athene kreeg u nog tot 5 maanden na aankomst psychologische bijstand. U weet niet waarom deze hulp werd stopgezet. U legt overigens ook geen enkel psychologisch rapport neer mbt. tot uw psychologische problematiek in Griekenland ofschoon het CGVS duidelijk de vraag formuleerde deze voor te leggen teneinde een correcte inschatting te kunnen maken van uw situatie (CGVS, p. 11; 15). Uw uitleg dat u geen recente medische attesten kan voorleggen omdat u in België geen beroep zou

kunnen doen op psychologische bijstand gezien u nog niet zo lang in België zou verblijven, kan niet worden bijgetreden gezien u in een opvangcentrum verblijft. Hoe het ook zij, uw bewering dat u in Griekenland geen beroep zou kunnen doen op medische bijstand, blijkt allerm minst uit uw eigen verklaringen. Nergens uit het administratieve dossier blijkt overigens dat u andere medische noden zou hebben. Evenmin maakt u hier gewag van tijdens het persoonlijke onderhoud.

U concreet bevraagd over welke inspanningen u heeft geleverd om de Griekse taal te leren, stelt u in eerste instantie voorop dat wanneer u aan medewerkers van de VN informatie vroeg betreffende de mogelijkheden om het Grieks te leren, zij u lieten verstaan dat deze er niet waren. Ook uw sociaal-assistenten zouden u nooit hebben gewezen op de verschillende mogelijkheden om de Griekse taal machtig te worden (CGVS, p. 12). Uw verklaringen in dit verband zijn opmerkelijk gezien er wel degelijk taalonderwijs in Griekenland wordt georganiseerd. Hoe het ook zij, behalve dat u zich heeft geïnformeerd naar het bestaan van taalcursussen, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u op enig moment een serieuze inspanning heeft ondernomen om de Griekse taal onder de knie te krijgen, toch de sleutel tot de arbeidsmarkt en de samenleving als dusdanig (CGVS, p. 12). Gezien u toch om en bij de tweeënhalve jaar in Griekenland heeft gewoond en uw huisvesting in deze periode grotendeels was voorzien, mag een dergelijke inspanning wel degelijk van u worden verwacht.

Gezien u heeft nagelaten zich het Grieks machtig te maken, kan evenmin worden vooropgesteld dat u serieuze inspanningen heeft ondernomen om werk te vinden. In dit verband dient verder te worden aangestipt dat u verklaarde enkel in uw wijk naar werk te hebben gezocht en wel in cafés en restaurants. U zou evenwel geen job hebben gevonden omwille van uw hoofddoek. Concrete aanwijzingen dat uw hoofddoek doorslaggevend zou zijn geweest voor het verkrijgen van een job heeft u niet. Een Marokkaanse vrouw die in één van de gelegenheden werkzaam was, zou dit aan u hebben gezegd. Hoe het ook zij, uit uw verklaringen blijkt bovenal dat u uw zoektocht naar werk heeft beperkt tot uw wijk. Deze vaststelling geeft geen blijk van een serieuze inspanning om een job te vinden. Evenmin volgde u een opleiding om u toe te leiden naar een job. U gaf als uitleg voor een gebrek aan verdere inspanningen terzake dat u de wijk Amonia niet kon verlaten omwille van uw psychische problemen. Niet alleen laat u na uw psychische problematiek te staven, anderzijds stelt het CGVS vast dat u wel met uw echtgenoot naar België kon reizen. Uw uitleg in casu is dan ook niet overtuigend.

In verband met huisvesting dient te worden opgemerkt dat u verklaart tot eind maart 2019 opvang te hebben genoten van UNHCR. Voorts blijkt dat uit het schrijven van UNHCR dd. 1 maart 2019 dat u tot juni 2019 wel degelijk financiële hulp heeft ontvangen van UNHCR teneinde in uw huisvesting te kunnen voorzien. U genoot dus wel degelijk van bijstand in Griekenland in het kader van het programma dringende huisvestingshulp. In de maanden na uw gedwongen vertrek uit uw woning te Zagfrana, zou u samen met uw echtgenoot en zijn kinderen, bij vrienden hebben gewoond. Behalve financiële problemen haalt u geen andere belemmeringen aan die de toegang tot het vinden van geschikte huisvesting voor u bemoeilijkte.

Voor het overige kaart u de onveiligheidssituatie in Griekenland aan. U stelt in dit verband slachtoffer te zijn geworden van racistische incidenten waarbij u scheef werd bekeken door de Griekse inwoners toen u op de bus stapte alsook toen u bij de dokter benadeeld werd doordat een patiënt werd bevoordeeld (CGVS, p. 15). In verband met deze incidenten dient te worden gesteld dat deze onvoldoende ernstig zijn om te spreken van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verder haalt u geen andere problemen in Griekenland aan.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden: uw origineel Syrische paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit en nationaliteit. Deze worden door het CGVS niet betwist. De originele religieuze huwelijksakte bevestigt uw religieuze huwelijk met M. M. A.(...), hetgeen het CGVS evenmin betwist. Het attest van UNHCR bevestigt het feit dat u tot eind maart 2019 opvang heeft genoten in het kader van het ESTIA programma alsook financiële ondersteuning tot juni 2019. Dit document onderschrijft dan ook de conclusie van het CGVS dat u wel degelijk bijstand heeft genoten in Griekenland.

Gelet op de voorgaande opmerkingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van

artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenoot M. M. A.(...) (CG X en OV X) eveneens een beslissing van niet-ontvankelijk verzoek werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend en u derhalve niet naar Syrië kan worden teruggeleid.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48,5, § 4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert vooreerst aan dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, de mogelijkheid biedt om een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren indien de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, doch dat dit evenwel geen verplichting behelst. De verzoekende partij meent aldus dat de commissaris-generaal, van zodra hij gebruik maakt van deze

mogelijkheid in de wet, deze moet *“uitoefenen binnen de perken van de redelijkheid, op correcte wijze uitleggen waarom men de mening is toegedaan dat men geen internationale bescherming aan de verzoekende partij dient te verlenen en de redenen uiteenzetten waarom er werd geopteerd om het verzoek van de asielaanvrager te verwerpen”*. De verzoekende partij meent echter dat *in casu* haar situatie niet het voorwerp is geweest van een dergelijke individuele beoordeling door de commissaris-generaal, omdat hij de situatie niet voldoende analyseert om tot een redelijke beslissing te komen.

De verzoekende partij herhaalt haar persoonlijk wedervaren in Griekenland. Zo stelt zij dat zij in Griekenland in mensonterende omstandigheden diende te overleven. Zij stipt aan dat het duidelijk is dat zij zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en zij onvoldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland. Onder verwijzing van landeninformatie en rechtspraak, kaart de verzoekende partij vervolgens de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland aan. Zo benadrukt zij dat het voor een persoon met beperkte financiële middelen onmogelijk is om afdoende huisvesting te vinden en dat erkende vluchtelingen vrijwel uitgesloten zijn van sociale uitkeringen. Zij stipt ook nog aan dat haar psychologische toestand uitermate precair is gezien haar depressieve toestand waarin zij zich bevindt ingevolge hetgeen zij in Syrië en Griekenland heeft meegemaakt.

In hoofddorde vraagt de verzoekende partij erkend te worden als vluchteling omdat zij van oordeel is dat de Commissaris-generaal meerdere elementen van haar relaas niet heeft onderzocht door zich te beroepen op een erkenning van de vluchtelingenstatus in Griekenland, zonder onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, hetgeen volgens de verzoekende partij *“essentieel”* is om haar vrees in geval van een terugkeer op een concrete manier te kunnen evalueren.

In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij meent dat zij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Griekenland. De verzoekende partij stelt dat zij zich niet kan beroepen op nationale beschermingsmogelijkheden. Zo stelt zij bij een terugkeer naar Griekenland te zullen worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In *“uiterst”* ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing te vernietigen. Zij meent dat haar relaas duidelijk eenzijdig geanalyseerd is: de Commissaris-generaal heeft zich op de erkenning van de status van vluchteling in Griekenland gebaseerd zonder onderzoek te doen naar *“de implicaties van deze status”*. Er werd onvoldoende aandacht besteed aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven. De Commissaris-generaal schendt volgens haar immers de motiveringsplicht, alsook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid door *“te oordelen dat verzoekende partij naar Griekenland kan terugkeren vanwege de internationale bescherming die aldaar aan haar werd verleend, zonder de risico’s op onmenselijke en vernederende behandeling in hoofde van verzoekende partij in geval van terugkeer te hebben onderzocht, terwijl er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoekende partij zich op straat en zonder middelen zal bevinden bij een eventuele terugkeer naar Griekenland”*. Gelet op voorgaande overwegingen en objectieve bronnen die de systematische tekortkomingen op elk niveau in het Griekse systeem aantonen, acht de verzoekende partij het noodzakelijk om haar situatie opnieuw te evalueren.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming

niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verre gaande materiële deprivatie.”

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland (adm. doss., map landeninformatie, Eurodac Search Result; verklaring DVZ 4 juli 2019, rubriek 22).

De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift, noch blijkt dat de verzoekende partij thans niet langer de vluchtelingenstatus in Griekenland zou genieten.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij immers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De verzoekende partij kan uiteraard aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van

toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang is bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift op een vage en algemene wijze dat zij zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en aldus onvoldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland. Zo benadrukt zij dat het voor een persoon met beperkte financiële middelen onmogelijk is om afdoende huisvesting te vinden en dat erkende vluchtelingen vrijwel uitgesloten zijn van sociale uitkeringen. Zij verwijst hierbij naar talrijke landenrapporten. Daarnaast benadrukt zij dat haar psychologische toestand uiterst precair is gezien haar depressieve toestand waarin zij zich bevindt, ingevolge hetgeen zij in Syrië en Griekenland heeft meegemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat ze een financiële ondersteuning van 150 euro per persoon kreeg en dat zij tot maart 2019 over huisvesting beschikte. In maart 2019 diende ze het huis te verlaten en werd de steun stopgezet. Het loutere feit dat de verzoekende partij haar woning diende te verlaten daar zij een verblijfsstatus had verkregen in Griekenland en haar procedure was afgerond, kan niet als een onmenselijke of vernederende behandeling aanzien worden noch volstaat dit om te besluiten dat zij geen toegang heeft tot de huisvestingsmarkt. In deze kan worden verwacht dat de verzoekende partij zelfstandig op zoek gaan naar een woning in Griekenland. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij hier de nodige inspanningen voor heeft gedaan. Na het verlaten van de woning woonde ze nog een tijdje in bij vrienden en in juni 2019 besloot ze Griekenland uit eigen initiatief te verlaten. Hieruit kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij inspanningen heeft geleverd om zelf huisvesting te regelen. Bovendien blijkt uit het schrijven van het UNHCR dat de verzoekende partij voorlegde dat zij nog tot juni 2019 financiële bijstand genoot. Nadat zij geen financiële steun meer verkreeg is zij zonder meer naar België gereisd. Hieruit kan dus evenmin worden afgeleid dat de verzoekende partij nog concrete pogingen heeft ondernomen om na te gaan of zij al dan niet nog in aanmerking kwam voor enige vorm van sociale bijstand. Uit het AIDA rapport dat de verzoekende partij ook aanhaalt blijkt dat vreemdelingen aan wie de beschermingsstatus werd toegekend, dezelfde rechten genieten als Griekse burgers op het vlak van sociale bijstand. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk zal zijn om onderdak of steun te verkrijgen bij haar terugkeer. Het feit dat de overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen die het land verlieten en vervolgens terugkeren houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Het gegeven dat zij Griekenland kon verlaten houdt daarenboven een indicatie in dat zij over financiële middelen beschikt of beroep kan doen op personen die haar bijstaan. De bewering van de verzoekende partij dat zij niet beschikt over middelen om in haar levensonderhoud te voorzien is moeilijk verenigbaar met de vaststelling dat zij wel middelen had (7000 euro) om vanuit Griekenland naar België te reizen.

Voorts blijkt uit haar eigen verklaringen dat zij reeds op het eiland Chios toegang had tot psychologische bijstand en dat zij omwille van haar psychologische toestand naar het vasteland mocht verhuizen en er een woning toegewezen kreeg. Ook in Athene genoot zij gedurende vijf maanden van psychologische

bijstand. Nadien stopte de psychologische bijstand. Ze verduidelijkt niet waarom ze geen verdere psychologische bijstand verkreeg. Ze stipt enkel aan dat als ze naar de dokter diende te gaan ze soms 3 tot 4 maanden diende te wachten. Zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing legde de verzoekende partij geen enkel psychologisch rapport neer aangaande haar psychologische problematiek in Griekenland. Verder blijkt uit haar eigen verklaringen dat ze ook geen psychologische bijstand krijgt in België. Ze verduidelijkt dat ze niet naar psychologische bijstand heeft gevraagd omdat ze gehoord had dat ze een tijdje in België diende te vertoeven alvorens naar een psycholoog te kunnen gaan. De verwerende partij stipt terecht aan dat de verzoekende partij in een opvangcentrum verblijft, zodat haar bewering dat ze in België geen beroep zou kunnen doen op een psycholoog niet klopt. De Raad leidt hieruit af dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij thans nog steeds nood heeft aan psychologische bijstand. Thans brengt de verzoekende partij ook geen enkel bewijs bij waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij nood heeft aan psychologische bijstand. Hoe dan ook blijkt niet uit de verklaringen van de verzoekende partij dat haar in Griekenland enige vorm van echt noodzakelijke gezondheidszorg werd geweigerd en zij toont evenmin aan dat zij, zo nodig, in Griekenland geen toegang zou hebben tot een psycholoog. Verder dient te worden aangegeven dat de verwijzing naar rapporten waarin wordt verduidelijkt dat de gezondheidssector in Griekenland onder druk staat ingevolge opeenvolgende besparingen, niet aantoont dat de noodzakelijke medische hulp niet kan worden verkregen. De aangebrachte informatie toont overigens aan dat in Griekenland niet-gouvernementele organisaties actief zijn die medische diensten aanbieden waarop ook vluchtelingen een beroep kunnen doen. Uit het voormelde blijkt niet dat er geen toegang is tot de medische gezondheidszorg.

Wat betreft de slechte levensomstandigheden in Griekenland, verklaarde de verzoekende partij dat zij bij aankomst in Griekenland werd ondergebracht in een vluchtelingenkamp. Ze stelt dat de levensomstandigheden in het kamp slecht waren. Als enige illustratie van de slechte levensomstandigheden haalt ze aan dat er slechts gemeenschappelijke douches waren en dat het 5 minuten stappen was om de gemeenschappelijke douche te bereiken. Wel erkent ze dat ze in het kamp psychologische bijstand kreeg. Na zes maanden verhuisde ze naar een huis, waar ze anderhalf tot 2 jaar verbleef. De Raad merkt op dat waar de verzoekende partij verwijst naar de situatie in de vluchtelingenkampen, zij niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een dergelijk kamp terecht zal komen. De procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland is immers afgerond en zij werd erkend als vluchteling. De door de verzoekende partij aangehaalde verklaringen, in zoverre ze betrekking hebben op de overbevolking en levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen, is dan ook niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partij citeert uit algemene rapporten om aan te tonen dat er aanzienlijke problemen zijn in Griekenland voor wat betreft integratiemogelijkheden, onderwijs en toegang tot de arbeidsmarkt, merkt de Raad op dat uit haar eigen verklaringen niet blijkt dat de verzoekende partij een poging ondernam om taallessen te volgen of om werk te vinden. Ze beperkt er zich toe te stellen dat ze niet aanvaard werd in Griekse scholen en dat ze niet op de hoogte te was van de mogelijkheid om taallessen te volgen buiten het onderwijssysteem. Ze stelt ook dat ze geen werk kon vinden omwille van de taal, maar erkent tegelijkertijd ook dat ze nooit gesolliciteerd heeft. Uit voormelde verklaringen blijkt niet dat de verzoekende partij een ernstige poging ondernam om zich te integreren in de Griekse maatschappij. Bovendien moet ook worden benadrukt dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich enkel kan integreren en de Griekse taal kan aanleren indien er hiertoe een (gratis) onderwijsaanbod van de overheid is. Een taal kan ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, bv. door vrijwilligerswerk, enz... Voor de uitoefening van bepaalde beroepen is overigens ook geen uitgebreide talenkennis vereist. Niettegenstaande het niet betwist wordt dat het moeilijk is om een officiële arbeidsbetrekking te verwerven, kan worden opgemerkt dat het voor Griekse staatsburgers ook moeilijk is om werk te vinden. Dit betekent echter niet dat het onmogelijk is om werk te vinden. Uit de rapporten die de verzoekende partij citeert blijkt dat vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus wordt toegekend een volledige en automatische toegang hebben tot de Griekse arbeidsmarkt en dat een arbeidskaart niet vereist is. De vaststelling dat in bepaalde gevallen een aantal administratieve obstakels dienen te worden overwonnen laat de Raad niet toe te besluiten dat het voor de verzoekende partij onmogelijk zou zijn om in Griekenland te worden tewerkgesteld. Overigens blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat ze bij een Syrische vriend verbleef in Griekenland, die wel werkte. Er blijkt op basis van haar verklaringen niet dat zij een ernstige poging ondernam om een tewerkstelling te vinden. Het gegeven dat veel mensen in Griekenland werkloos zijn en dat er veel competitie bestaat op de arbeidsmarkt wordt niet betwist, maar dit houdt niet in dat moet besloten worden dat werkloze vreemdelingen in dat land automatisch in een situatie van verregaande deprivatie terecht komen. Er blijkt niet dat de administratieve problemen om toegang te

krijgen tot de arbeidsmarkt of zich te laten registreren als werkloze onoverkomelijk zijn en er, door deze problemen, totaal geen mogelijkheden zijn om steun te verkrijgen. Het feit dat vreemdelingen vaak niet conform de wet en in slechte omstandigheden tewerkgesteld zijn en dat er al gevallen werden vastgesteld waarbij vreemdelingen zelfs uitgebuit werden door hun werkgever is niet van die aard dat kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij zelf bij gebrek aan een inkomen of bijstand in een situatie dreigt terecht te komen die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad kan uit de eigen verklaringen van de verzoekende partij en de aangehaalde citaten uit algemene rapporten, niet besluiten dat zij in Griekenland in een situatie zal terechtkomen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat zij wordt onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De loutere verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van racisme en haatmisdrijven, laten evenmin toe te oordelen dat de Griekse overheden niet in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus genieten. Overigens blijkt ook uit het AIDA rapport dat de verzoekende partij citeert dat de politie en het openbaar ministerie in Griekenland optreden tegen racistische acties. De enige verklaringen die de verzoekende partij uitlet aangaande racisme is dat zij scheef bekeken werd in de bus en dat er gezegd werd dat ze geen goede mensen zijn en dat ze werd benadeeld door een dokter. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij verklaarde ze dat ze de taal niet sprak. Het is dan ook bevreemdend dat ze zou begrepen hebben dat er gezegd werd dat ze geen goede mensen zijn. Hoe dan ook zijn deze kleine incidenten onvoldoende om van racistisch geweld te kunnen spreken of te kunnen vaststellen dat zij ernstig te lijden had onder vormen van racistisch geweld. De algemene informatie die de verzoekende partij bijbrengt kan de Raad er niet toe brengen te oordelen een meerderheid van de Griekse bevolking racistisch optreedt en dat vreemdelingen niet veilig zijn in dat land of geen bescherming genieten.

De verzoekende partij kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in zoverre zij in het verzoekschrift stelt dat er geen individuele beoordeling van haar zaak is gebeurd.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentwerking. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat de uitspraak van het Duitse Grondwettelijk Hof dateert van bijna twee jaar geleden en rekening hield met de op dat ogenblik bestaande toestand. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partij de kans kreeg om haar vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te

leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij gaat in het verzoekschrift nog in op haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in haar land van herkomst en meent dan ook dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden verleend of minstens de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt te dezen dat uit de verklaringen van de verzoekende partij en de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in Griekenland als vluchteling is erkend.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog terecht vastgesteld als volgt: *“Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”*

Gezien het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij door te besluiten dat haar in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 1A(2) van de Conventie van Genève, artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 48, 48/2, 48/5, § 4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, laat zij na uiteen te zetten waaruit deze schendingen zouden kunnen worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het door de verzoekende partij aangevoerde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU